

ved at fortryde mine Handlinger — hverken den ene eller den anden af dem. Naar jeg i Gaar talte i Skibberup Forsamlingshus, skete det efter modne Overvejelser, og jeg har ingen Grund til at ønske det ugjort. Jeg føler, at jeg i Gaar for første Gang i Sandhed var sammen med Menigheden, — og havde Provsten været til Stede, vilde De sikkert have maattet indrømme, at Tilfredsheden herover var gensidig.“

„Det tror jeg saamænd hjærtelig gerne!“ busede Tønnesen pludseligt ud. „Naar man fortæller Børn og Bønder Æventyr og dertil smigrer lidt for dem, saa bliver de saa glade. Er det den store Opdagelse, De har gjort, saa har De sandelig været noget længe om den. Den Visdom kunde jeg saamænd have belært Dem med for længe siden.“

„Provsten tager ganske fejl,“ svarede Emanuel behersket og med et Præg af Værdighed. „Det var hverken Æventyr eller Smigrerier, der lukkede Tilhørernes Øren op, men alene den Omstændighed, at jeg stod frem med mit Vidnesbyrd som et Menneske blandt Mennesker, ikke som en Dommer mellem Syndere. Det er min store Opdagelse — om Provsten virkelig interesserer sig for at kende den — at man som Præst kan have en anden Opgave end den, altid at gaa rundt som Himlens